

PAR POTĚM

*Ursula Seiler, www.zeitenSchrift.com 53/07
Autismus – von Masern-Impfung?*

*Hysterie vor dem kleinen Tier.
Impfung gegen Zecken
www.aegis.ch*

*Thomas Hein: „Impfungen bei Gebärmutterhalskrebs.
Eine neue Attacke auf Patientinnen“, raum&zeit Nr.
144;
www.pulsar.at.*

*Rüdiger Keuler
ADHS Syndrom und Ritalin
www.pelagius.de*

*Impfung: kleiner Pieks – große Folgen;
Interview mit Christoph Tautz; Flensburger Hefte Nr.99.*

*Literatur:
Anita Petek-Dimmer,
Kritische Analyse der Impf-Problematik., Verlag Aegis.*

*Tulkojums no vācu valodas: Jūlija Dobrovoļska
Redakcija: Zane Spāre*

Saturs:

Jūlija Dobrovoļska PĀRDOMAS PAR POTĒM UN PAŠAPZIŅU.....	2
Anita Petek-Dimmere, AUTISMS NO MASĀLU POTES?.....	7
aegis.de POTE PRET ĒRČU ENCEFALĪTU.....	19
Tomas Heins NĀVES GADĪJUMI PĒC POTES PRET DZEMDES KAKLIŅA VĒZI.....	21
Ridigers Koilers BĒRNI NARKOTIKU REIBUMĀ.....	23
Intervija ar dr. Kristofu Taucu POTES. MAZS DŪRIENS – LIELAS SEKAS... 	33

Jūlija Dobrovoļska

PĀRDOMAS PAR POTĒM UN PAŠAPZIŅU

Ļaunais ir labais neīstā vietā un neīstā laikā.

Arvien vairāk vecāku civilizētā pasaulē sāk apšaubīt medicīnas dienesta vakcinācijas politiku. Arī viens otrs ārsts uzdod sev jautājumu, kā tas, piemēram, ir iespējams, ka vakcīna pret kārtējo gripu, kas katru gadu esot pilnīgi cita nekā visas iepriekšējās, tiek piedāvāta, vēl pirms parādās pati gripa? Ja ieskatās ģimenes ārsta bērnu vakcinācijas kalendārā, atklāti sakot, paliek neomulīgi, jo pēc tā vienam zīdainim pirmajā dzīves pusgadā esot jāsaņem 15 (!) potes pret 7 dažādām slimībām (dažas injekcijas ir kombinētas un satur līdz 5 dažādu smagu slimību izraisītāju tipiem), un turpmāk līdz 14 gadiem vēl 16 potes pret 8 slimībām. Vai kāds var iedomāties, ka viens bērns varētu saslimt ar septiņām viena par otru smagākām slimībām gandrīz vienlaicīgi, pusgada laikā? Tam klāt nāk vēl citas iespējamās potes – pret neskaitāmām gripām, ērcu encefalītu, Rota vīrusu utt.. Vai visi vecāki zina, ka pirmā pote pret hepatītu B tiek veikta jau dzemdību namā visiem pēc kārtas, arī vārgiem mazuliem, tikko viņi piedzimst. Medicīnas personāls neuzska-

ta par vajadzīgu ne tikai saņemt tam vecāku piekrišanu, bet pat viņus vienkārši par to informēt. Un tas viss tiek veikts tajā dzīves posmā, kad bērns vēl dabiskā kārtā ir saistīts ar viņu sargājošiem un veicinošiem garīgiem spēkiem, kuri palīdz viņa imūnai sistēmai pielāgoties jaunai videi, lai kalpotu viņam visu turpmāko mūžu kā viņa vienreizējās individualitātes instruments. Ar masīvo svešo vielu ievadīšanu viņa maigajā organismā šī saite tiek apdraudēta, bērna imūnā sistēma pārslogota, mulsināta vai pat pašā sākumā gluži vienkārši sagrauta.

Rodas jautājums, kādēļ, neskatoties uz to, ka pošu kļūst arvien vairāk, tomēr slimību nekļūst mazāk, bet gan arvien vairāk, turklāt tādu, kuras nav izslimojamas divās, trīs nedēļās, bet gan hroniskas, grūti ārstējamas vai pat nemaz neārstējamas, jo ir saistītas tieši ar totālu imūnās sistēmas vājumu.

Otrs jautājums rodas, ja paskatās, pret kādām slimībām bērni tiek potēti. Tiek veiktas potes, no vienas puses, pret klasiskām bērnu slimībām kā difterija, cūciņas, masalas, masaliņas, garais klepus, vējbakas, kuras viņiem – katram sava un savā laikā – ir nepieciešams izslimot, lai pārveidotu no vecākiem iemantoto organismu par savējo, atbilstoši katra individuālam uzdevumam šajā dzīvē. Pieredze rāda, ka nepotētie bērni, ja arī saslimst ar kādu (nekad ar visām) no šīm slimībām, tad,

pareizi izārstētas, tās tikai nāk viņiem par svētību, jo uzmanīgi vērojošam šādi bērni skaidri parāda, ka, pārvarējuši šo dabisko krīzi, ir spēruši noteiktu soli uz priekšu savā attīstībā.

Vērojot dzīvi ar atvērtām acīm, šķiet, attaisnoti var teikt, ka dažas no šīm slimībām praktiski jau lielā mērā pieder pie cilvēces pagātnes, kad tās tai acīmredzot ir bijušas nepieciešamas, tādēļ mūsdienās to praktiski vairs nav, katrā ziņā epidēmiju formā. Ja tās šur tur arī uzliesmo, tad tikai tur, kur tās vēl ir nepieciešamas vai arī no pašām potēm, kas, protams, netiek afišēts. Te, godīgi sakot, neviņus nāk prātā doma, ka tās tiek apzināti „atsauktas”, lai saceltu kārtējo paniku un iebiedētu vecākus, sevišķi tos, kuri neļauj potēt savus bērnus, vai arī sarīdīt pret viņiem citus. Kā interesēs tas varētu būt?

No otras puses, tiek izgudrotas potes pret vēl neesošām slimībām, tādējādi tās tieši izraisot. Savukārt pret tām slimībām, kuras nāk kā šo manipulāciju un visa mūsdienu neveselīga dzīves veida sekas, nav nevienas potes. Tās neesot ārstējamas. Tas viss, protams, nav oficiālo mediju tēma, taču šodien vairs neko nevar noklusēt. Arvien vairāk cilvēku sāk intensīvi domāt, jautāt un meklēt atbildes uz saviem jautājumiem. Internets ir pilns ne tikai ar blēņām, bet arī ar patiesību. Kurš ko meklē, tas to atrod. Piemēram, tur var izlasīt materiālu, kurā ir

teikts, ka līdz šai baltajai dienai vēl nav pierādīta jebkāda baku vīrusa eksistence! Par to pat esot bijusi izsludināta liela naudas prēmija, kas paliek neizsniegta, jo tādu darbu gluži vienkārši nav.

Kāds cits materiāls rāda, ka potes esot tikušas ieviestas brīdī, kad atbilstošās slimības jau pašas par sevi ir atkāpušās.

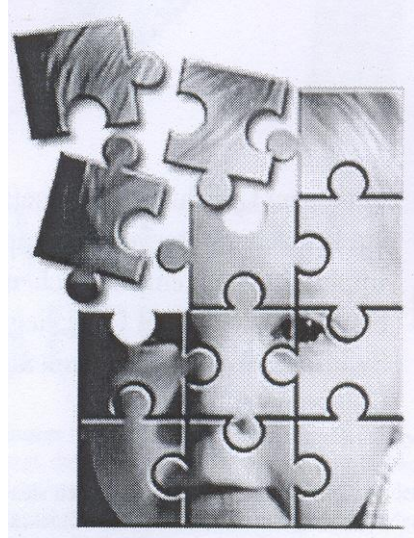
Tā kā, ja patiešām aplūko un pārdomā pastāvošo situāciju no visām pusēm, neatliek nekas cits, kā konstatēt, ka visa šī politika nav nekas cits kā ārkārtīgi ienesīgs farmindustrijas bizness. Cilvēki, ar kuru rokām tas tiek darīts, var par to neko nenojaust, kā tas arī pārsvarā ir, taču arī viņus tas attaisno tikai relatīvi, jo katrs pats var vērot, domāt, jautāt, lasīt un izdarīt secinājumus. Ieskatoties un iejūtoties notiekošajā dziļāk, var nojaust, ka arī farmindustrija ir tikai viens starpposms kādā lielākā spēlē, ka tā arī ir tikai kādas augstākas instances gribas izpildītāja, kas ir ieinteresēta totālā cilvēka gara iznīdēšanā, lai neļautu tam pirmajā dzīves pusē sasniegt savu briedumu un tad otrajā produktīvi darboties atbilstoši savai būtībai. Te ir vietā atsaukt atmiņā Orwela un līdzīgu gaišreģu vīzijas par cilvēces nākotni. Tās nebūt nav izzīstas no pirksta vai sacerētas mūsu izklaidei. Šķiet, ka mums drīzāk jāsargājas no melu un to izraisītās baiļu epidēmijas, nekā no kādas citas.

Katrā ziņā es esmu laimīga, ka vismaz pēdējam no saviem bērniem esmu varējusi neļaut taisīt nevienu poti, izņemot pirmo, par kuru man patiešām nebija ne jausmas. Es vēl ne mirkli neesmu to nožēlojusi. Tādu vecāku kļūst arvien vairāk un, jo vairāk tādu būs, jo vieglāk visiem kopā būs atbrīvoties no jebkādām bailēm, apzināties savas tiesības brīvi, uz objektīvas un izsmeļošas informācijas pamata, pašiem vai konsultējoties ar uzticamu ārstu izšķirties, potēt savu bērnu vai nē, un, ja potēt, tad pret ko un kurā brīdī, atkarībā no individuālās bērna situācijas.

Pasaulē tiek veidotas ārstu apvienības, kuras nosprauž sev uzdevumu apskaidrot cilvēkus šai ziņā. Viņi runā apbrīnojami skaidru valodu, jo ir nopietni norūpējušies par to, kas pašlaik notiek medicīnas jomā, proti, ne vairāk, ne mazāk, kā izkropļota paaudze pēc paaudzes.

Cilvēki, kuri jūtas atbildīgi par sevi un citiem, var rīkoties jau šodien - kamēr nav par vēlu. Mēs nedrīkstam mierināt sevi ar domu, ka pie mums tas vēl nav tik traki. Kas šodien notiek Rietumu valstīs, tas rīt ir arī pie mums.

Skatieties paši: www.impfkritik.de ;
www.impfaufklaerung.de; www.impfschutzverband.de ;
www.erkennntnisweg.de un daudzi citi.

AUTISMS NO MASALU POTES?

Ja bērnu slimībām nebūtu nekādas jēgas, tad to vispār nebūtu. Tas gan neattur ierēdņus un farmācijas multimiljonārus no tā, lai apkarotu tās ar potēm, turklāt ar fatālām sekām, jo izskatās, ka autisms ir viena no masalu potes blakusparādībām. Un nākotnē mums būšot jāpotējas pat pret klepu, lieko ķermeņa masu un kariesu! Ir lietas, kuras vienkārši izkūpējušas no mūsu dzīves. Piemēram, auduma kabatlakatiņi, piena vīrs, kas katru rītu smēla no kannas svaigu pienu, un masalas – tāpat kā masaliņas, šarlaks, cūciņas un citas bērnu slimības. Ja agrāk tās vēl bija augšanas pazīmes tāpat kā nobrāzti

ceļgali, tad šodien tās kļuvušas par retumu. Vai Jums kādreiz bija masalas? Tad Jūs acīmredzot piederat pie vecākas paaudzes. Vēl pēc Otrā Pasaules kara mēs, četri no pieciem bērniem, bijām izslimojuši tās pirmajos četros dzīves gados. Tātad, masalas bija tikpat normāla parādība, kā piena zobu maiņa uz pastāvīgiem. Tas vairs tā nav, jo kopš gadu desmitiem bērnu slimības ir viens no Pasaules veselības organizācijas (PVO) apkarojamiem objektiem.

„1996. gadā PVO, pateicoties farmaceitisko firmu mudinājumiem, ienāca prātā garantioza ideja iznīdēt masalas visā pasaulē. Kopš tā laika gandrīz visas pasaules valdības atbalsta šos PVO centienus“, raksta *Anita Petek-Dimmer* savā grāmatā „*Kritische Analyse der Impf-Problematik*“ (Kritiska pošu preblemātikas analīze). Kopš 2001. gada janvāra Vācija ar tipiski vācisku pamatīgumu iet pat tik tālu, lai ar likumu par aizsardzību no infekcijām noteiktu, ka epidēmiju gadījumā potēšana pret masalām jāveic piespiedkārtā. Tikko kāds ārsts konstatē masalas, viņam tas ir jāziņo „Masalu darba grupai“, lai epidēmija tiktu savlaicīgi ievērota un injekciju adatas ieņemtu kaujas gatavības stāvokli. Aiz šīs darba grupas kā tās krustvecāki stāv farmindustrijas milži *SmithKline Beecham* (šodien *GlaxoSmithKline*), *Pasteur Mérieux MSD* un *Chiron Behring*. Lielākai daļai cilvēku potes arvien vēl rādās ar tādu kā burvju nūjiņas

auru, kas ar maigu dūrienu aizsargā ķermeni no ļaunas bestijas – slimības. Bet, ja viņi uzmanīgāk ieskatītos masalu vakcīnas saturā, tad, jādomā, ka viņi neka-vējoties laistos lapās, jo „masalu vakcīna satur vairoties spējīgus, novājinātus masalu vīrusus, kas tiek audzēti uz apaugļotām vistu olām vai uz cilvēka vēža šūnām (HDC)“ raksta *Petek*. Tā satur, starp citu, vistu olbal-tumu, antibiotiķus un holesterīnu. Te mums ir darīšana ar dzīvo vakcīnu, tas nozīmē, ka vīrusi, kuri piedzīvo t.s. pavājināšanu laboratorijā, parasti izdzīvo un dažreiz mutējas. Tādēļ ķermenī nokļuvušie vīrusi var sagādāt tam kaitējumu vēl pēc mēnešiem un gadiem. Turklāt po-tētie bērni var līdz pat divām nedēļām izdalīt vīrusu uz āru, t.i., inficēt ar to citus. Un šī pote nav bez bla-kusparādībām: no „vienkāršām“, kā sāpes, apsārtums un tūskas ar subklīniskām līdz vieglām masalām, kas parā-dās 5. - 12. dienā pēc potes saņemšanas, līdz pat

- smadzeņu iekaisumam, lielākoties 9. - 15. dienā pēc potes saņemšanas. Amerikas *Center of Disease Control* ir atzinis iespēju, ka paliekošas smadzeņu kaites ir masalu/cūciņu/masaliņu potes sekas!

- SSPE (subakūtam sklerozējošam panencefalītam), kas, lai arī gadās reti, taču vienmēr beidzas ar nāvi tādēļ, ka, vienkāršojot var teikt, tas sagrauj smadzenes. Tas parādās tikai apmēram septiņus gadus pēc potes saņem-

šanas un – vai nu dažu mēnešu laikā, vai arī (lielākoties) viena līdz trīs gadu laikā – noved pie nāves. Visvairāk šai ziņā ir apdraudēti zēni, kuri saņem masalas kopā ar citām infekciju slimībām, un kombinētā masalu/cūciņu/masaliņu pote simulē tieši šādu situāciju.

- *Gullain-Barre* sindromam (mugurkaula centrālo nervu sakņu un perifēro nervu iekaisums ar paralītiskām parādībām rokās un kājās līdz elpošanas paralīzei), trombocitopēnijai un hroniskiem zarnu trakta iekaisumiem.

- Personas ar masalu antivielām asinīs, kuras nekad nav izslimojušas masalas ar izsitumiem – tātad, situācija, kas rodas pēc potes –, vēlākajā dzīvē drīzāk saslimst ar tādām autoimūnām slimībām kā izkaisītā skleroze, deģeneratīvām kaulu un skrimšļu slimībām, kā arī ar ādas un dzemdes vēzi.

- Krievu pētnieki ir pierādījuši, ka masalu vakcīna, ja tā tiek ievadīta īsi pēc citām dzīvām vakcīnām, pelēm var radīt hromosomu izmaiņas. Diemžēl tālāki pētījumi šajā virzienā netika veikti.

Jau 21 gadu pirms PVO pasludināja masalu iznīdēšanas kampaņu, parādījās pirmie ziņojumi par masalu potes neefektivitāti. Šodien 98% amerikāņu jābūt saņēmušiem masalu poti, taču masalu uzliesmojuma gadījumos tur

arvien vēl saslimst 50 līdz 75% skolēnu. Un kopš masalu pošu ieviešanas ASV mirstība no masalām ir pat pieaugusi desmitkārt!

Vai masalām ir kāda jēga?

Pirms dažām paaudzēm mātes sūtīja savus bērnus apmeklēt slimos tuviniekus cerībā, ka bērns pārņems slimību. Cilvēki bija pārliecināti, ka tādas bērnu slimības kā masalas pozitīvi ietekmē bērnu attīstību.

Pēc antroposofiskās medicīnas atziņām klasiskās bērnu slimības veda pie dziļām izmaiņām ķermenī, jo to procesā notika individuālā ķermeņa olbaltuma pārkausēšana, kas ir atpazīstams pēc augstas temperatūras un izsitumiem uz ādas. Tādēļ bērnu slimības īpaši lielā mērā veicinot imūnās sistēmas nobriešanu, kā arī bērna individualitātes vedošanu: "Tad (pēc slimības augstākā punkta sasniegšanas) lēni, bet arvien skaidrāk bērna seja iegūst jaunu, bieži vien svešādu izteiksmi un pēc kāda laika uzmanīgi vecāki ievēro, ka līdzšinēja bērna līdzība mātei vai tēvam ir mazinājusies, ka ir izveidojusies jauna, individuāla seja. Arī citādi bērņā notiek pārmaiņas. Dažas līdz šim ievērotās viņa būtnes problemātiskas īpatnības atkāpjas. Bērns ir acīmredzami pārkāpis sliksni jaunajā attīstības stadijā."

Petek raksta, ka daudzi vecāki stāsta par lieliem attīstības soļiem pēc tam, kad viņu bērni ir izturējuši masalas. "Pirmām kārtām slimības, uz kurām bērnam bija nosliece, piemēram, elpošanas ceļu infekcijas, bieži vien pazūd. Augstai temperatūrai piemīt attīroša iedarbība. Tā rodas sirds liesmai (kuru ķirurgi pazīst kā t.s. *hot spot* – gandrīz 100°C karstais punkts sirdī) izplešoties. Iekšēja cilvēka uguns burtiski uzkaršē asinis, lai atbrīvotu tās no visa, kam tajās nav jābūt.

Ir konstatēts, ka cilvēki, kuri bērnībā ir slimojuši ar augstu temperatūru vēlākajā vecumā retāk saslimst ar vēzi. Pret infekcijām jūtīgi bērni pēc masalu izslimošanas kļūst stiprāki un veselīgāki.

Trešajā pasaulē bērni pēc masalām mazāk slimo ar malāriju un viņiem ir vērojams mazāk parazitūtu. Risks saslimt ar krūšu vēzi, kā arī ar izkaisīto sklerozi ir daudz mazāks cilvēkiem, kuri bērnībā ir izslimojuši masalas. Citi pētījumi liecina, ka "īstie masalu bērni" vēlākajā dzīvē vismaz uz pusi mazāk ir pakļauti alerģiskām slimībām nekā potētie.

Bērnu ārsts *dr. Kummer* novēroja, ka "Pēc izslimotām masalām var konstatēt, ka bērni labāk staigā, tekošāk runā un viņu pirksti kļūst veiklāki; viņu skatiens kļūst skaidrāks, viņi veic skaidri saskatāmu attīstības soli." To

viņš esot varējis pierādīt attiecībā uz gandrīz 500 savas prakses bērniem.

Masalas neskatoties uz poti

Fatāli ir tas, ka, kopš pret masalām tiek potēts, ar tām saslimst nevis mērķa grupa – proti, bērni, kuri ar šīs slimības palīdzību varētu veikt kārtējo soli savā attīstībā –, bet arvien vairāk zīdaiņi, jaunieši un pieaugušie. Pirms potes izgudrošanas 90% masalu slimnieku bija vecumā starp pieciem un deviņiem gadiem, pēc tam 55-64% saslimušo ir vecāki par desmit gadiem!

Lai arī oficiālās medicīnas pasaule arvien vēl sacelš paniku, tikko kādam uz ķermeņa parādās sarkani pūslīši, pote nebūt nepiedāvā drošu aizsardzību no šīs slimības. Kā citādi var izskaidrot to faktu, ka 1985. gadā kādas *New Mexico (Hobbs)* augstskolas studenti piedzīvoja masalu epidēmiju īsi pēc tam, kad 98% no viņiem bija saņēmuši poti pret masalām? 1987. gadā masalu epidēmija izraisījās kādā Anglijas skolā, kur 99% skolēnu bija potēti. Nav ko īsti brīnīties, jo taču jau trīs gadus pirms tam vienā pētījumā bija pierādīts, ka ar masalām var saslimt pat divreiz pret tām potētie bērni. Pētnieki nosauca šo stāvokli par "neadekvāto imunitāti", tas nozīmē, ka, lai arī imūnā sistēma tika iebiedēta, taču

vīrusu nav varējusi pieveikt. Līdz ar to šis cilvēks tikpat labi var dabūt masalas, kā jebkurš cits.

Katrā ziņā oficiālās instances vismaz atzīst, ka masalu pote – atšķirībā no pašas slimības – nekādā gadījumā nepasargā no saslimšanas ar tām uz visu mūžu. Antivielas pēc potes ir kā kareivji bez loka un bultām, kuri labprāt gribētu aizsargāt, bet nevar. Tātad, saka ASV, potētiem ik pa laikam pote būtu jāatsvaidzina, vai arī viņiem jāļauj sevi aplipināt ar vēl cirkulējošo ”mežonīgo vīrusu”, t.i., ar īstām masalām. Vai šī nav apbrīnojama loģika? Pie tā visa jāpiebilst, ka pašas masalas nekad neskar smadzenes, ko par potēm nevar teikt visos gadījumos.

Autisms – potes sekas?

Nākamā slimība, kas var parādīties masalu/cūciņu/masaliņu potes rezultātā, ir Krona slimība, hronisks, ar periodiskiem uzliesmojumiem noritošais visu plāno un/vai biezo zarnu sienīņu iekaisums. Tipiskas šīs slimības pazīmes ir sāpes labajā vēdera apakšējā daļā, kā aklās zarnas iekaisuma gadījumā, ar caureju bez asinīm. Zīdaiņi, kuri pirmajās dzīves nedēļās bija nonākuši kontaktā ar masalu vīrusiem, vēlākajā dzīvē ir pakļauti lielākam riskam saslimt ar Krona slimību – un tieši tas

notiek saņemot minēto poti, kas tiek taisīta arvien mazākiem bērniem.

Dr. Andrew Wakefield, pazīstamais bērnu ārsts *Royal Free Hospital* Londonā, ziņoja 1998. gadā par 12 bērniem, kuri saistībā ar MCM poti dabūjuši hronisku zarnu iekaisumu. Turklāt 11 no viņiem ir parādījušies vēl viens, daudz smagāks traucējums: viņi kļuva vienlaicīgi autiski!

Autisms: „Tas ir vairāk kā miljonam cilvēku, un jauno saslimšanas gadījumu skaits aug ar eksplozijas ātrumu“, raksta *Time-Magazine*.

Neskatoties uz to, ka arvien vairāk pētījumu pierāda, ka potes nekādā gadījumā nav nekaitīgas, farmindustrija saskata jaunajās potēs ļoti lielu biznesu nākotnē.

Kaitīgas pošu sekas

Autisms ir viens no jaunajiem, mīklainajiem traucējumiem, kas pēdējos gadu desmitos pārņēma arvien vairāk bērnu. Pastāv pamatotas aizdomas, ka šis traucējums, ko sākumā uzskatīja par kādas ”dabiskas” dzemdību anomālijas sekām, tomēr tiek iepotēts veseliem bērniem ar injekciju adatu! Jo, kopš MCM potes izgudrošanas, autisma gadījumu skaits pastāvīgi pieaug. Anglijā šodien

ir jau 100 autisku bērnu uz 100 000 iedzīvotājiem. 1984. gadā to vēl bija mazāk par 10! „Tā kā tai pašā laika posmā potes ir pamatīgi izplatījušās, proti, no vidēji astoņām gadā līdz pašlaik 22, tad rodas zināma korelācija starp saņemto pošu skaitu un autisma kāpinājumu”, raksta *Anita Petek-Dimmer*.

Autisms izpaužas daudzveidīgās formās. Bērni pārstāj runāt, komunicēt ar citiem cilvēkiem un sāk uzvesties ārkārtīgi uzkrītoši. *Harris Coulter* savā grāmatā ”*Impfungen, der Großangriff auf Gehirn und Seele*“(Potes, lielais uzbrukums smadzenēm un dvēselei), pierādā, ka ASV pote pret difteriju/*pertussis* (garo klepu)/*tetanus* (stingumkrampjiem) ir izraisījusi šo slimību. Viņš pasvīturo īpašu garā klepus potes nozīmi šai ziņā. Kopš astoņdesmito gadu vidus autisms ir izplatījies gandrīz epidēmiskā mērogā, pirmām kārtām starp divgadīgiem bērniem. Taču šķiet, ka ne tikai DPT-pote izraisa autismu. Tikai ASV ik mēnesi tiek ziņots par 50 jauniem autisma gadījumiem arī pēc MCM-potes!

Indiešu pētnieki ir atklājuši kopsakarību starp masalu poti un autismu. Pēc masalu potes ķermenis producē antivielas pret mielīnu. Tā ir balta, lipīga masa, kas apņem nervus kā aizsargapvalks. ”Mielīna ķermenīši apvienojas ar antivielām pret specifisku olbaltumu no

MCM vakcīnām vairāk kā katram otram no autiskiem bērniem”, skaidro *Anita Petek*.

Londonas ārsts dr. *Wakefield* konstatē, ka MCM pote izraisa mijiedarbību starp pošu vakcīnām un imūno sistēmu. Sekas ir nervu bojājumi un hroniskie iekaisumi. Nav vajadzības teikt, ka viņa publikācijas ir izsaukušas iebildumus, un farmindustrijai tuvi pētnieki ir publicējuši citādākus pētījumu rezultātus. Tomēr angļu vecāki ir uztvēruši vēsti. Tādēļ kopš 1998. gada tur ar potēšanas morāli ir diezgan švaki. „Vecāki ir sapratuši, ka tik ilgi, kamēr neviens nav pierādījis pretējo, ir jāpieņem kopsakarības pastāvēšana starp potēm un autismu“, raksta *Anita Petek*.

6. decembrī dr. *Wakefield* tika atlaists no darba, kas provocēja veselu lavīnu solidaritātes apliecinājumu. Pēc šī incidenta angļu ierēdņi lūdza *Dr. Spitzer*, bijušo profesoru un epidemiologu Monreālas (Kanāda) *McGill* universitātē, nomierināt sacēlušos viļņus. 18 mēnešu gaitā iedziļinājies šajā tēmā, viņš beidzot paziņoja, ka nav varējis atrast nevienu vienīgu pētījumu, kas būtu veikts par masalu/cūciņu/masaliņu potes drošību. Tieši pretēji, uz līdz šim veikto pētījumu pamata viennozīmīgi pastāv aizdomas, ka **masalu vakcīnai noteikti esot kaut kāds sakars ar autismu!** Tas arī nav nekāds brīnums, jo līdz ar to vēl neattīstītā maza bērna imūnā sistēma tiek nostādīta situācijā, kad ķermenim jāpretojas vienlaicīgi

trim infekcijas slimībām – situācija, kas īstenībā vispār nav iespējama. Tādēļ līdz šim autisms praktiski arī nebija pazīstams. Par saistību starp masalu poti un autismu runā arī tas, ka autiskie bērni reaģē uz jebkādu dzīvo vakcīnu ar krasu sava stāvokļa pasliktinājumu.

600 jauno vakcīnu!

Galū galā tas viss ir atkal vienkārši „*big business*”, jo, lai arī pošu pretinieku skaits pastāvīgi pieaug un Šveicē ne bez Anitas Petekas organizācijas *Aegis* palīdzības „tikai” 85% bērnu saņem masalu poti, lielais pošu bizness faktiski ir tikai sācies. Šveices informatīvajā laikrakstā *Facts* var izlasīt, ka „ar poti pret dzemdes kakla vēzi sākas jauna ēra. Biotehniskās firmas gatavojas karam ar alergijām un Alzheimeru, diabētu un sirds infarktu. Pat dzīves veida izraisītajām kaitēm kā atkarība no nikotīna vai liekā ķermeņa masa un kariess esot jātiek uzvarētām ar injekciju palīdzību.” Tas, kas skan kā slikta zinātniskā fantastika, daļēji jau ir realitāte. 2006. gada septembrī Eiropas Savienībā tika atļauta pirmā pote pret dzemdes kakla vēzi. Tas tiekot vīrusu izraisīts. (Īstenībā dzemdes kakla vēzis rodas no sliktām dzimumakta partnera enerģijām. Ja sieviete nododas neierobežotai dzimumdzīvei ar gadījuma partneriem un bez mīlestības, vai arī, ja viņas partneris enerģētiski izmanto viņu kā

savu atkritumu izgāztuvi, tas var novest pie dzemdes kakla vēža).

Tā kā pote darbojas tikai sievietēm, kuras vēl nav nonākušas kontaktā ar vīrusu, t.i., kurām vēl nav bijis dzimumkontakta, Šveices pošu komisija diskutē par jautājumu, vai nav jāpotē pret dzemdes kakla vēzi visas meitenes vecumā starp 11 un 15 gadiem. Kas par ienākumu, jo viena pote taču maksā 500 franku (apm. 320 eiro)! „Vakcīnu attīstība ir varena”, gaviļē *Catherine Weil-Olivier*, eksperte pošu jautājumos no **Eiropas slimību profilakses un apkarošanas centra**, žurnālā „*Facts*”. „Ja agrāk bija jāpaiet gadu desmitiem, kamēr tika izstrādāta jauna vakcīna, tad šodien vakcīnas parādās tirgū ik gadu... Un temps drīkstētu vēl paātrināties. Pateicoties gēnu tehnoloģijai, mūsdienu vakcīnas sastāv no ierosinātāja daļām, kuras tika izaudzētas baktērijās, rauga vai citās šūnās.”

Neveiksmes nemazina farmindustrijas multimiljonāru drosmi. Lai arī pirms sešiem gadiem liels pošu pētījums bija jāpārtrauc tādēļ, ka vairāk kā 20 pacienti ar Alcheimera slimību bija saslimuši ar bīstamiem smadzeņu iekaisumiem, un tomēr pašlaik vienlaicīgi vairākas firmas atjauno pošu izveidošanas mēģinājumus pret Alcheimera slimību. *Novartis* kopā ar *Cytos* Zviedrijā testē jaunu, smalkāku vakcīnu. „Rezultāti tiek gaidīti nākamgad”, raksta *Facts*.

Tā izskatās „skaistā jaunā pasaule” no farmācijas multi-
miljonāru redzespunkta: Cilvēkiem esot jāļauj sevi potēt
pret lieko ķermeņa masu, pret ceļojumu caureju, kariesu,
iesnām, klepu, deguna blakusdobumu iekaisumiem,
caureju utt., kamēr viņi dzīvo viscaur bezatbildīgi. „Tas
nevar būt, ka cilvēki ļaus sevi potēt pret resnumu tā
vietā, lai vairāk kustētos” - citē *Facts* Cīrihes infektologu
David Nadal.

Kādēļ gan nē? Pasaulē taču tiek jau strādāts pie 600
jaunām vakcīnām. Un *Jörg Reinhard* no vakcīnu un
diagnostikas centra priecājas: „Vakcīnu ražotājiem
priekšā ir liela nākotne.”

Un, ja kādam uzradīsies nevēlamas sekas, kas par to; to
ārstēšana taču nozīmē farmindustrijai tikai nākamo
ienesīgo biznesu...

POTE PRET ĒRČU ENCEFALĪTU

Histērija maza dzīvnieka priekšā

Slimība:

FSME vīrusu pārnēs ar to inficētās ērces pārsvarā maijā, jūnijā un septembrī, oktobrī. Vislielāko aktivitāti ērces attīsta pēcpusdienā un vakarā. Ne visas ērces ir FSME vīrusa nesējas. Ērces inficējas ar šo vīrusu no inficētiem dzīvniekiem caur dzēlienu, galvenokārt no pelēm. Kalnos augstāk par 1000 m ērcu praktiski nav.

Pēc inficētās ērces dzēliena - atkarībā no cilvēka aizsardzības spēka - 60 līdz 80% cilvēku nenotiek nekas, 20 līdz 30 % parādās gripai līdzīgas slimības pazīmes, un apmēram 5 līdz 10 % tiek skarta arī nervu sistēma.

Dabā ieteicams uzturēties tērpā ar garām piedurknēm un apakšā noslēgtām biksēm, kā arī aizveramos apavos. Pēc uzturēšanās dabā ķermenis jāizmeklē attiecībā uz ērcēm. Ēteriskas eļļas un dažādi līdzekļi pret insektiem atbaida ērces.

Ērci izņem ar pinceti vai vislabāk ar diviem asiem nagiem. Ērce pārnēs mūsos slimības ierosinātāju tikai tad, kad ir pilnīgi piesūkusies. Tādēļ ir svarīgi dabūt to

ārā pēc iespējas ātrāk. Pēc tam dzēliena vieta jādezinficē, piemēram, ar kumelītes esenci.

Kaitējumi pēc ērcu potes var būt daudzveidīgi – no drudža un paralīzes līdz izkaisītai sklerozei.

Pote

Līdz pat šodienai nav neviena pētījuma, kurā komplikācijas pēc FSME potes tiktu salīdzinātas ar komplikācijām, ko izraisa FSME slimība nepotētiem cilvēkiem.

Austrijā ar lieliem plakātiem ik gadu tiek izraisīta burtiski masveida panika attiecībā uz ērcēm, un iedzīvotājiem tiek uzspiesta potēšanās. Pēc ierēdņu apgalvojumiem tādējādi saslimšanas gadījumu kļūstot ar katru gadu arvien mazāk. Katrā ziņā statistikas dati neparāda, cik no saslimušajiem bija potēti un cik nē. Zemnieku sociālās apdrošināšanas dienests Austrijā ir ziņojis, ka starp 1984. un 1995. gadu, neskatoties uz pret FSME potēto iedzīvotāju skaita pieaugumu, nav ticis ievērots vērā ņemama atbilstošo saslimšanas gadījumu skaita samazināšanās.

NĀVES GADĪJUMI PĒC POTES PRET DZEMDES KAKLIŅA VĒZI

Risks tiek novērtēts par zemu

Veselīga, sportiska meitene no Austrijas pēkšņi nomira pagājušā gada oktobrī, pēc 20 dienām, kopš viņai tika iepotēts gardasils (*Gardasil*), potes viela pret dzemdes kakliņa vēzi. Četrus mēnešus pirms tam kāda 17-gadīga meitene no Vācijas zaudēja dzīvību – vienu dienu pēc otras potes devas saņemšanas. ASV, kur šī pote ir atļauta kopš 2006. gada vasaras, tika dokumentēti 10 nāves gadījumi, kuri notika ļoti drīz pēc uzņēmumā *Sanofi-Aventis/Merck* izgatavotās potes vielas ievadīšanas. Zinātnieki neredz nekādas kauzālas kopsakarības starp šiem nāves gadījumiem un potēm. Potēto meiteņu nāves gadījumu skaits atbilstot statistiskai iespējamības normai šajā vecuma grupā kā „nāve nezināmu iemeslu dēļ”, lai arī īstenībā šie gadījumi attiecas uz pantu „pēkšņa nāve nezināmu iemeslu dēļ”, kas notiek nesalīdzināmi retāk. 2006. gadā, piemēram, neviena vienīga sieviete vecumā starp 15 un 20 gadiem nav nomirusi šādos apstākļos. Un tomēr Vācijā potes tiek ieteiktas arvien tālāk, it kā nekas nebūtu noticis, un to propaganda gūst arvien plašāku rezonansi. Laikā no 2006. gada līdz 2008. gada janvārim Vācijā un Austrijā ir tikušas potētas 700 000 jaunu sieviešu. No 2007. gada janvāra līdz oktobrim aptiekas ir

pārdevušas 190 000 paciņas ar potēm. Slimo kases izmaksāja par šiem 10 mēnešiem 80 milj eiro. Potes vielas pret dzemdes kakliņa vēzi ir visdārgākās no pašlaik esošām (500 eiro) – skaists ienākums preparāta izgatavotājiem un acīmredzot arī pošu ieteicējiem, kuri ir cieši saistīti ar farmindustriju. *Thomas Hein* jau 2006. gada beigās brīdināja no šīs potes ieviešanas, jo tās derīgums ir pārāk maz pierādīts un risks pārāk maz izpētīts. Dr. med. *Thomas Mayr* runā žurnālā „*Pulsar*” par „vareno izmēģinājumu ar cilvēkiem”, jo šeit jaunām sievietēm tiek piedāvāta potes viela, kas ir iegūta pēc pilnīgi jaunas ģenētiskas metodes. Tas esot „eksperiments bez jebkādiem aprēķiniem attiecībā uz tā ilgstošām sekām”.

Avoti: *Thomas Hein: „Impfungen bei Gebärmutterhalskrebs. Eine neue Attacke auf Patientinnen“, raum&zeit Nr. 144;*

www.pulsar.at.

Ridigers Koilers

BĒRNI NARKOTIKU REIBUMĀ

Žurnālā „*Spiegel*” Nr. 22 (26.5.2007) var izlasīt, ka bioloģiski aktīvās vielas metilfenidāta aptiekās pārdotais daudzums ir palielinājies no 34 kg 1993. gadā līdz 1221 kg 2006. gadā. Pārdošanas apjoms audzis par 3591% 13 gadu laikā. Metilfenidāts ir tādu psihofarmakoloģisku līdzekļu sastāvā kā *Ritalin*, *Concerta* un *Medikinet* un tiek parakstīts uzmanības deficīta sindroma (UDS) un uzmanības deficīta un hiperaktivitātes sindroma (UDHS) gadījumos. Ar šīs bioaktīvās vielas atzīšanu par psihisku slimību ārstēšanas līdzekli oficiālā medicīna ir atkāpusies no līdz šim pastāvošā goda kodeksa punkta, kas nosaka, ka bērniem drīkst parakstīt tikai tos līdzekļus, kuru ilgstoša iedarbība ir zināma. To nevar teikt par metilfenidātu, jo līdz šim nav noskaidroti cēloņi, kas tā lietotājiem bieži izraisa optiskas halucinācijas, pēkšņas nāves gadījumus un kardiovaskulārus traucējumus. Turklāt „*Süddeutsche Zeitung*” 2005. gada 2. jūlijā ziņoja, ka Teksasas ārsti „atklājuši norādes uz to, ka ārstnieciskais līdzeklis metilfenidāts var provocēt šūnās vēzim līdzīgas izmaiņas”. Kāds neirologs no Getingenes pirms dažiem gadiem, veicot pētījumu, atklājis kopsakarību starp metilfenidāta lietošanu bērībā un saslimšanu ar Pārkinsona slimību vēlākā dzīvē. Vecāki un audzinā-

tāji, kas dzīvo kopā ar šādiem bērniem, arvien no jauna ziņo par šī medikamenta izraisītajām pārmaiņām bērna būtņē.

Tas arī nevar būt citādi. Pat pēc Vācijas valdības narkotisku vielu jautājumus pārzinošas amatpersonas, kuru nūdien nevar turēt aizdomās par nekompetenci, viedokļa metilfenidāts ir narkotisks līdzeklis. 2005. gada sākumā avīzēs varēja lasīt šīs amatpersonas brīdinājumu par narkotiku tirgošanu skolu pagalmos, jo šī viela noteiktā lokā atbilstošā devā tiek izmantota par uzbudinošu līdzekli, par „*Speed*”. Savukārt par katru narkotisku vielu, kas darbojas izmainot cilvēka būtņi, arī par alkoholu, var teikt, ka tā darbojas cilvēka Es vietā, un tā kā iekšēja cilvēka dvēseles attīstība tomēr izriet no viņa Es, tad līdz ar to tā tiek pārtraukta vai izbeigta, jo, kad minētais „medikaments” vairs netiek lietots, turpmākai attīstībai trūkst nepieciešamā pamata, uz kura būvēt. Te nav runas par kognitīvo vai motorisko spēju apgūšanu, kuras, protams, saglabājas, bet gan par dvēseliski garīgā brieduma sasniegšanu. **Vai šādu bērna attīstību narkotisku vielu ietekmē vēl vispār var saukt par bērņību?** Jāņem vērā, ka ir arī daudzi ārsti un zinātnieki, kas norāda, ka šo līdzekļu ietekmē bērņu problēmas tikai tā īsti izpaužas, un, ka daudzos gadījumos visu turpmāko mūžu paliek atkarība no psihofarmakoloģiskiem līdzekļiem. No zāļu ražotāju redzespunkta tas, protams, ir ļoti

svarīgs finansiāls arguments par labu metilfenidāta ražošanai. Tā var būt subjektīva pieredze, bet man dziedinoša pedagoga darbā ir nācies redzēt neskaitāmus bērnus, kas ir saņēmuši šo līdzekli, taču starp viņiem nav bijis neviena, kam tas patiešām būtu palīdzējis.

Pašlaik pēc psihiatrijas un farmakoloģijas lobiju apvienību ierosinājuma tiek gatavots likumprojekts, kas paredz katru skolnieku izmeklēt pie psihiatra, un bērni tiks testēti uz iespējamām (!) uzkrītošas uzvedības pazīmēm. Negatīvu rezultātu gadījumā paredzēta obligāta psihofarmakoloģisko līdzekļu lietošana. Izvairīšanās gadījumā bērniem draud piespiedu psihiatriska ārstēšana un vecākiem – vecāku tiesību atņemšana. Tas būtu vēl viens solis uz priekšu iedzīvotāju paklausības un padevības nodrošināšanā. Bērns, kas jau agrīnā vecumā tika savaldīts un dresēts ar psihofarmakoloģiskiem līdzekļiem, nekad vairs nevarēs patstāvīgi domāt, rīkoties un spriest, bet tieši tādus cilvēkus mūsu varas pārstāvji nav ieinteresēti redzēt, ņemot vērā faktu, ka mēs neatvairāmi tiekam virzīti uz globalizācijas diktatūru. Varbūt tad mēs visi savā postā meklēsim kādas zāles, kas izraisa skaitus sapņus. Totalitārie režīmi, kopš pastāv narkotiski līdzekļi, ar tiem padarījuši savus ienaidniekus un disidentus paklausīgus vai viņus pilnīgi sagrāvuši. Pēc kara šai sakarā ASV ierēdņi ir veikuši Vācijā eksperimentus ar vācu „kara noziedzniekiem” līdz „pacientu” nāvei.

Tieši starp grūtajiem bērniem ir tādi, kam piemīt milzu enerģija, ar kuru varētu paveikt šķietami neiespējamo, bērni ar milzīgu dvēseliski garīgu attīstības potenciālu, ar kreativitāti, izteiktu taisnīguma sajūtu un tieksmi pēc patstāvīgas domāšanas – tās visas ir spējas, kas „cilvēciskos resursos” tiek uztvertas par traucējošām. Šai sakarā mums vajadzētu uzdot sev pavisam citus jautājumus, nevis meklēt īstās zāles. Mums būtu jājautā, kas tā ir par sabiedrību, kas ar savu izturēšanos, ar savu audzināšanu tā izposta bērnus, ka tagad jau arī normāliem bērniem var konstatēt noslieci uz UDS un UDHS? (Jaunākie zinātniskie pētījumi Bonnas Bērnu neiroloģiskajā centrā, piemēram, profesora Šlaka (*Schlack*) pētījumu rezultāti pierāda, ka pastāv saikne starp šo sindromu un mātes un bērna attiecībām. Jo tās ir stabilākas, jo mazāk bērnam draud šāda veida attīstības traucējumi. Turklāt to cēlonis tiek saskatīts nepārtrauktā kairinošo iespaidu plūsmā, kas pārpludina bērnus, kā arī viņu pašu aktivitātes deficītā.) Vai šie bērni ar savu izturēšanos nenoraida šo sabiedrību attaisnoti? Vai tie neesam mēs, pieaugušie, kuri to garīgo potenciālu, ko ikviens bērns atnes sev līdzī, ievirzām destruktīvās, postošās sliedēs? Cik produktīvi šo bērnu spējas varētu atraisīties cilvēciskas nākotnes vārdā, ja mēs viņus ar savu nespēju neizpostītu! Vai tiešām var domāt, ka ar zālēm, ar narkotikām var pakļaut šo elementāro varu, kam caur mūsu bērniem jāienāk pasaulē? Vai šī vara, ja to aiz-

sprosto, nepārveidojas eksplozīvos spēkos, un ko tie uzspridzinās? Ar to ir saistīts vēl viens jautājums, proti, kas tā par psihiatriju, kas šādi izturas pret cilvēku? Kāda domāšana, kāds cilvēka tēls, kādi uzskati par cilvēka būtņi stāv aiz tās? Kur lai mēs meklējam raksturotā ļaunuma cēloni?

„Garazinātne iet veselīgus ceļus tur, kur psihiatrijai jāiet slimīgie, un pati psihiatrija var kļūt vesela tikai tad, ja tā visās savās jomās, visās savās izpausmēs tiks apgaismota ar to, kas veselīgā veidā tiks atrasts ar antroposofiskās garazinātnes palīdzību. Tādēļ psihiatram būtu jāsarosās, lai vispirms caurstrāvotu savu psihiatriju ar garazinātņi, jo principā šī psihiatrija galu galā ir kļuvusi par neko citu kā par psihopatogrāfiju. Šī psihiatrija jau šodien ir kaut kas briesmīgs.” (*R. Steiner, 7.8.1921, GA 206, S.112.*)

Kādēļ tad psihiatrija atrodas šādā stāvoklī? 869. gadā Konstantinopoles konsīlijā katoļu baznīca ir anulējusi gara jēdzienu. Ikviens, kurš pēc tam vēl runāja par garu, tika sadedzināts sārtā, un šis notikums ir atstājis savas pēdas cilvēku domāšanā līdz pat šodienai, arī šķietami bezaizspriedumaino zinātnieku domāšanā. Kopš mēs pielūdzam tikai materiālismu, arī cilvēka dvēsele ir gājusi zudumā; tā vēl ir tikai atomu un molekulu funkcija, bet **cilvēks bez gara un bez dvēseles var domāt**

tikai slimīgi un tas var vest tikai pie slimīgiem rezultātiem.

Lai cik briesmīgi skan tas, kādas cilvēces attīstības perspektīvas jau tiek izstrādātas, tomēr jāsaka, ka tas ir tikai sākums un, ka mums vēl būs daudzkārt „jāizbaida”, kādu „svētību” šī psihiatrija nesīs cilvēcei.

Viens jautājums no jūsu dzīves pieredzes: vai esat tikušies ar kādu oficiālās medicīnas psihiatru vai psihologu, kurš pats neciestu no tā, kas viņam patiesībā būtu jāārstē savā pacientā? Šī domāšana pašsaprotamā veidā atgriezeniski ietekmē savu radītāju! Šie vārdi rod apstiprinājumu kādā 1998. gadā ASV veselības aprūpes institūciju veiktajā pētījumā par seksuāliem noziegumiem. Lai arī tikai 6,3% ārstu ir psihiatri, viņu daļība seksuālos noziegumos bija 27,9%.

Sarakste par ritalīnu starp mani, Ridigeru Koileru (*Rüdiger Keuler*),

un darba kopu „Hiperaktīvs bērns”. Apbrīnojamā kārtā šīs sarakstes dēļ kopa uzaicināja mani nolasīt viņiem lekciju par tēmu „Kādēļ mūsu bērni kļūst arvien grūtāk audzināmi?”

Teksts manā sludinājumā, uz kuru atsūtīta turpmāk minētā vēstule, skan šādi:

„Audzināšanas problēmas un uzvedības novirzes, t.s. UDS iespējams ārstēt arī bez narkotiska līdzekļa ritalīna. Mēs piedāvājam alternatīvas metodes bez psihofarmakoloģiskiem līdzekļiem.

Darba kopa „Hiperaktīvs bērns”

Ļoti cien. Koilera kungs

Mēs, pašpalīdzības grupa „Hiperaktīvs bērns” priecājamies uzzināt, ka Jums ir koncepcija par bērnu ar uzvedības novirzēm ārstēšanu, pilnīgi atsakoties no medikamentiem. Bet... vai bija nepieciešams paziņot par to tik izaicinošā formā: „bez narkotiska līdzekļa ritalīna”?

Ikviens, kurš ir nopietni nodarbojies ar UDHS, zina, ka medikaments (ne narkotisks līdzeklis) ritalīns var būt iedarbīgas zāles, kas kopā ar uzvedības terapiju un vecāku treniņiem var novest pie būtiskas bērnu un jauniešu stabilizācijas.

Ārstējoties ar ritalīnu pat ir nepieciešama multimodāla terapija. Starp citu, ritalīns ir tikai oriģinālzāļu nosaukums, nevis aktīva viela; pastāv vēl dučiem citu medikamentu ar līdzīgu iedarbību.

Es, pārstāvot minētās problēmas skartos vecākus, viennozīmīgi noraidu domu, ka esmu sava bērna narkotizētāja. Lemt par labu medikamentozai bērna ārstēšanai nevienam no vecākiem nav bijis viegli un lēmumu pavada šaubas un vainas sajūta. Te Jums nevajadzētu mūs kaunināt!

Starp citu, mūsu darba loks ir izveidojies no bijušās „Fosfāta līgas”, kas uzskatīja par UDHS cēloni zināmu uzturvielu nepanesamību. Mēs joprojām atzīstam šādu iespēju, bet esam atvērti arī jebkurai citai zinātniski pamatotai terapijai.

Šādu toleranci es, šīs problēmas skartā bērna māte, tikai un vienīgi bērnu labā vēlos just arī no citām institūcijām!

Tādēļ mēs aicinām Jūs pastāstīt mums par savu metodi. Es ceru uz auglīgu diskusiju, kuras rezultātā varbūt arī Jūs varēsīt uzzināt kaut ko jaunu.

Ar draudzīgiem sveicieniem Darba kopa „Hiperaktīvs bērns”.

Atbilde

Ļoti cienītā kundze...

Atbildot uz Jūsu vēstuli, gribu teikt, ka mans sludinājums par dziedinoši pedagoģisko ārstēšanas metodi bez narkotiska līdzekļa ritalīna nav domāts, lai Jūs sāpinātu. Ar to esmu izteicis tikai savu visdziļāko pārliecību. Esmu pamatīgi nodarbojies ar ritalīnu, vai, pareizāk sakot, ar bioaktīvo vielu metilfenidātu, un tieši tas mudināja mani ievietot avīzē savu sludinājumu. Vārdu „ritalīns” es izmantoju tādēļ, ka to visi pazīst pretstatā aktīvai vielai. Tas ir tāpat kā ar papīra kabatlakatiņiem: visi saka „*Tempo*”, arī runājot par cita zīmola kabatlakatiņiem. Metilfenidāts pavisam noteikti ir narkotisks līdzeklis, turklāt ar stiprāku iedarbību nekā kokaīns. Es, būdams piecu bērnu tēvs, nevarētu nevienu nakti mierīgi gulēt, ja kaut vienam no bērniem dotu šo līdzekli vai piekristu tā lietošanai. Īstenībā tas arī ir Jūsu uztraukuma cēlonis. Šis narkotiskais līdzeklis iedarbojas tā, ka bērna būtne tiek izmainīta... Starp citu, labējie radikāļi lieto

metilfenidātu par narkotisku līdzekli, par *Speed*. Mediķi ir atkāpušies no sava līdz šim ievērotā goda kodeksa punkta, kas pieļauj dot bērniem tikai tādas zāles, kuru ilgstošā iedarbība ir zināma. Šai ziņā Jums ir jābūt gataviem piedzīvot vēl ne vienu vien pārsteigumu. Šis līdzeklis „palīdz” pirmām kārtām farmācijas rūpniecībai, kas cieši tur savās rokās gan pētniecības institūtus, gan universitātes. Saukt šo narkotisko līdzekli par medikamentu var tikai cilvēks ar ierobežotu pozitīvistiski materiālistisku pasaules un cilvēka redzējumu, kas ir novedis pie tā, ka politiķi sauc mūsu bērnus par „humāniem resursiem”. Matērija, arī sinapses*, tiek veidotas, balstoties uz cilvēka garīgi dvēselisko konstitūciju nevis otrādi. Smagas sabiedrības un audzināšanas kļūdas ir novedušas pie UDHS rašanās. Tā pati iekšēja nespēja un tieksme pēc komforta, kas traucē cilvēkiem iedziļināties patiesos šā fenomena cēloņos, ved arī pie ritalīna lietošanas. Taču, vai cilvēki apzinās, kādu atbildību viņi līdz ar to sev uzkrāj? Lai arī es neesmu parastā ziņā pārāk dievbijīgs cilvēks, es tomēr gribu pievērst Jūsu uzmanību Bībelei: „Un viņš teica saviem mācekļiem: Nav iespējams izbēgt no visiem traucējumiem iekšējas attīstības ceļā, bet vai tam, caur kuru tie nāk. Tādām

*Sinapse: [gr. *synapsis* - savienojums, saite] –anat. Funkcionāla kontaktvieta starp nervu šūnām vai nervu šūnām un izpildorgānu šūnām; tajā notiek nervu impulsa uztveršana un pārvade.

drīzāk jānovēl, lai viņam dzirnakmeni uzkar kaklā un to iemet jūrā, nekā, lai caur viņu tiktu iztraucēta kaut vai viena vienīgā maigi dīgstošā Es attīstība.” (Lūkas 17/1-3, Emīla Boka tulkojumā no grieķu valodas.)

Pašlaik cilvēce atrodas tādā attīstības posmā, kad katram no mums ir jāizšķiras, pa kuru ceļu viņš grib iet: turpināt pozitīvistiski materiālistiskās domāšanas ceļu, un tas ir ceļš, kas saistīts ar visāda veida ķīmiskiem līdzekļiem un kas sagādās cilvēkiem, kam ar tiem būs darīšana, ļoti daudz ciešanu; vai arī mēs esam gatavi iet neērto patstāvīgas domāšanas ceļu pie jaunām atziņām par cilvēku, ņemot vērā arī garīgi dvēselisko cilvēka, bērna būtņi.

Es negribu būt Jūsu tiesnesis, bet es arī negribu ļaut kādam aizliegt man izteikt patiesību, un, ja Jūs jūtaties manis teiktā skarti, tad tam ir savs pamatots iemesls.

Jums ir taisnība, ka arī pārtikas piedevas ir viens no UDHS cēloņiem, tādi ir arī ar minerālvielām mēslotā augsnē augušie lauksaimniecības produkti, kuros vairs īsti nav dzīvības. Arī par to ir veikti pētījumi.

Mana 30 gadus ilgā darba pieredze dziedinošajā pedagogijā ļauj man apgalvot, ka vecāki un audzinātāji, kam ir darīšana ar UDHS sindromu, var uzlūkot šo problēmu

arī par attīstības un izzīņas iespēju, bet tad tam ir nepieciešama pavisam cita pieeja.

Ar cieņu,

Ridigers Koilers, 2007

Avots: www.pelagius.de

POTES

MAZS DŪRIENS – LIELAS SEKAS

Matiasa Klausnera (*Mattias Klausner*) intervija
ar **dr. Kristofu Taucu** (*Cristoph Tautz*),

(**Kristofs Taucs** ir zinātnieks, pediatrs, bērnu audzēju imunoloģijas pētnieks un antroposofs; kopš 1978. gada bērnu nodaļas vadītājs Herdekes klīnikā Vācijā)

Ir pieņemts domāt, ka vakcīnas ir palīdzējušas iznīdēt bīstamas infekcijas un epidēmiskas slimības, taču tas tā šķiet tikai tad, ja medicīnas vēsturi aplūko pavirši. Nopietnā zinātne kopš Heizenberga (Heisenberg), tātad kopš vairāk kā 100 gadiem turas pie pārliecības, ka būtiskie mūsu pasaules fenomeni nav pilnībā izskaidrojami ar cēloņu un seku principu.

Bieži var dzirdēt, ka vecāki apšaubā vakcinēšanas komplikāciju rašanās iespēju, ja reiz viņu ārsts pastāv uz to, ka bērns esot noteikti jāvakcinē. Tai pat laikā Paula Ērliha (Paul Ehrlich) institūts, kura kompetencē ir jauno vakcīnu apstiprināšana, ir publicējis sarakstu ar šai ziņā aizdomīgiem gadījumiem, piemēram, neatgriezenisku epilepsiju, neirodermītu, ko izraisījušas vakcīnas, kā arī ar gadījumiem,

kad tika izraisīta tieši tā slimība, pret kuru tika saņemta pote, piemēram, garais klepus. Turklāt publicēta atziņa par to, ka inficēt ar slimību citus var tikai vakcinēts bērns (<http://www.pei.de/DE/infos/fachkreise/pharmakovigilanz/db/db-1/db-1-node.html>; 2008. g. marts).

Arī pošu aizstāvju vidū jau ir tādi, kas pauž lielas šaubas attiecībā uz vakcīnu pret dzemdes kakla vēzi. Tās pārbaudes procedūra netika pabeigta, un agresīva, nekritiska reklāmas kampaņa par šo ļoti dārgo vakcīnu izraisa pamatotas bažas, ka šeit veselībai ir ļoti pakārtota loma, drīzāk vienkārši tiek taisīta nauda. Nāves gadījumi tieši pēc šīs potes saņemšanas netiek uztverti nopietni, jo, lūk, nevarot pierādīt kopsakarību – tā aizstāvas „farmaceitu cunftē”. Savukārt ārsti par laimi sit trauksmi.

Tātad, tā vietā, lai godīgi informētu vecākus, daudzi ārsti, farmaceiti un ierēdņi vienkārši aizmālē viņiem acis, pieprasot pierādījumus iebildumiem, lai arī no savas puses neuzskata par nepieciešamu sniegt nekādus pierādījumus pošu lietderīgumam, iztiekot vienīgi ar apgalvojumiem un biedēšanu. Otrā frontes pusē atrodas izmīsuši bērnu vecāki, kuri cieš no vakcinēšanas komplikācijām. Jā kāds no ārstiem sarunā ar pacientu arī pieļauj komplikāciju iespēju, tad tas tomēr nekur netiek dokumentēts un darīts zināms sabiedrībai. Pārāk lielas ir bailes no prasībām atlīdzināt radušos zaudējumus. Tādēļ aizdomīgi gadījumi netiek pētīti, bet gan noklusēti.

Kā var palīdzēt vecākiem pieņemt apzinātu lēmumu par savu bērnu potēšanu? Vienīgi ar nopietnu informēšanu, kas atklāj visas kopsakarības, nevis kādu apsūdz un nosoda. Turklāt vecāki, kurus šī nelaime ir skārusi, var atrast palīdzību un padomu sekojošās interneta lapās:

<http://www.impfschaden.info/>

<http://www.individuelle-impfentscheidung.de/>

Organisms reaģē uz vakcīnu ļoti individuāli

M. K.: Vai Jūs, lūdzu, varat īsi aprakstīt, kas ir vakcīna, kas ir aktīva un pasīva imunizācija?

K. T.: Vakcinēšana ir pirmām kārtām kādas vielas ievadīšana organismā to injicējot, ieskrāpējot vai ieņemot caur muti, kas rosina organismu uz to reaģēt un izstrādāt aizsargvielas jeb antivielas. Tā būtu aktīvā imunizēšana. Pasīvās imunizēšanas gadījumā ķermenī ievada antivielas saturošu serumu, kas iedarbojas ātri – dažu stundu laikā –, bet ko organisms dažu nedēļu laikā atkal noārda.

M. K.: Te viennozīmīgi darbojas cēloņu un sekas princips; ar vakcīnas vielu es latentu izraisu slimību, un ķermenis uz to reaģē, veidojot antivielas pret šo slimību un vairs nenaslimst. Vai tā var teikt?

K. T.: Tas ir mērķis, taču interesanti ir tas, ka ne visi organismi tiek uzrunāti vienādi. Te pastāv lielas individuālas atšķirības. Apmēram 10% bērnu vakcinēšana neizraisa

nekādu reakciju un imunizācija netiek panākta. Katrs organisms ļoti individuāli atbild uz šo notikumu, uz šo konfrontāciju ar pasauli, kas šajā gadījumā ir vakcīna – tiktāl individuāli, ka dažs labs var vispār izvairīties no jebkādas atbildes uz šo izaicinājumu. 5 – 10% visu pret masalām potēto bērnu vienkārši nekā uz šo poti nereaģē. Taču tas nenozīmē, ka viņi nevarētu būt imūni pret masalām arī bez pierādāmi sekmīgas potes. Šajā jomā mums vienkārši vēl ļoti daudz kas nav zināms.

Ne katrs saslimst ar masalām

M. K.: Man kā nemediķim tas nav līdz galam saprotams. Es injicēju cilvēkam kādu slimību un ceru, ka viņš pēc tam varbūt būs imūns pret šo slimību. Kādēļ tad es vispār ievadu cilvēkā šo slimību? Varētu taču būt arī tā, ka šim cilvēkam nemaz nebūtu jāsaslimst ar šo slimību!

K. T.: Pilnīgi pareizi, un tas ir izšķirošais punkts. Ja aplūko dzīves posmu, kas norit uz Zemes, var konstatēt, ka ne visi bērni saslimst ar masalām, lai arī bijuši ciešā kontaktā ar masalu slimniekiem. Vēl vairāk, viņiem pat nav izveidojušās antivielas. Man jāatkārto, ka ta viss ir ļoti nepietiekami izpētīts.

M. K.: Manai sievai grūtniecības laikā ginekologs pieprasīja noteikti potēties pret masaliņām, jo ar titru nevarēja pierādīt nekādas antivielas viņas organismā. Savukārt viņas māte apgalvoja, ka bērnībā viņa ir izslimojusi masaliņas. Šis

gadījums apstiprina Jūsu teikto. Vai tad nav atbilstošu pētījumu šajā virzienā?

K. T.: Tas neapšaubāmi tā ir. Imunoloģija ir ļoti maz izpētīta. Piemēram, par imūnsistēmas attīstību pirmajā dzīves gadā zināms gaužām maz. Tieši tādēļ vakcinēšanas politika attiecībā uz šo vecumposmu ir stingri kritizējama. Ir absolūti nesaprotami, kādēļ šajā laikā, par kuru ir tik maz zināms, tiek tik daudz potēts, jo nevienam taču nav ne jausmas, kas tādējādi tiek nodarīts zīdaiņa imūnsistēmai. Tas ir ārkārtīgi bezatbildīgi.

Par ilgstošām vakcinēšanas sekām mēs neko nezinām

M. K.: Tātad zīdaiņa vecumam būtu jāpieiet daudz atbildīgāk un smalkāk, tieši neattiecinot uz to cēloņu un seku principu. Vai tas nozīmē, ka īstenībā atsevišķu sistēmu vai vielu attiecības ir sarežģītākas nekā mēs parasti pieņemam?

K. T.: Noteikti. Sevišķi imunoloģijā, kur, kā zināms, ne vienmēr darbojas šis princips, mēs neko nezinām par ilgstošām vakcinēšanas sekām. Nav neviena pētījuma šai virzienā par pošu vielām, kas pašlaik ir aprītē. Pastāvošie pētījumi ir maksimāli par laikposmu līdz 40 dienām pēc potes ievadīšanas.

M. K.: Bet taču vienmēr tiek apgalvots, ka plašas pošu programmas, piemēram, pret bērnu trieku (poliomielītu) vai bakām, bijušas viscaur veiksmīgas. Šādas slimības ar vakcīnu palīdzību esot gandrīz iznīdētas. Vai tie nav praktiski pētījumi par ilgstošu pošu iedarbību?

K. T.: Tas ir liels jautājums. Tā runā par bakām, taču mēs nezinām, kas notiktu ar bakām, ja mēs nebūtu vakcinējuši. Ar tuberkulozi tas ir nedaudz vieglāk pārskatāms. Tiek apgalvots, ka tuberkuloze ir gandrīz pilnīgi pazudusi pateicoties atbilstošas vakcīnas atklāšanai. Taču tas pavisam droši tā nav. Jau pateicoties higiēnisko apstākļu uzlabošanai vien tuberkuloze bija krietni atkāpusies. Kad tika atklāts tuberkulozes bacilis, tā jau bija samazinājusies par 50%, un saslimšanas gadījumu līkne visai strauji gāja uz leju, tā kā brīdī, kad tika atklāta vakcīna pret tuberkulozi, tā pastāvēja tik mazā mērā, ka to nekādā gadījumā nedrīkst piedēvēt tikai potēm. Tas pats tika novērots arī attiecībā uz citām slimībām.

Aizstāšana

Tas būtu viens. No otras puses, ir zināms, ka ar potēm var gandrīz iznīcināt noteiktu slimību ierosinātājus, taču tad tie tiek aizstāti ar citiem. Šo principu sauc par aizstāšanu.

M. K.: Vai Jūs varat minēt kādu piemēru?

K. T.: Šai sakarā man nāk prātā, piemēram, HIB jeb

Haemophilus influenzae B pote pret bakteriālu smadzeņu apvalka iekaisumu (meningītu) un pret uzbalseņa iekaisumu. Ar šīs potes ieviešanu bija vērojama visai masīva tieši šo invazīvo slimību atkāpšanās, taču jāredz arī tas, ka kopējais smadzeņu iekaisumu gadījumu skaits ir palicis nemainīgs. Tas nozīmē, ka radušies citi šīs slimības ierosinātāji, šajā gadījumā tie ir pneimokoki. Šeit HIB ierosinātājs tika aizstāts ar pneimokociem. Tas ir viens aizstāšanas veids.

Vēl viens piemērs. Līdz ar valsts pošu programmas īstenošanu Somijā, tur vairs praktiski nav masalu encefalīta gadījumu, taču smadzeņu apvalka iekaisumu skaits ir palicis tāds pats. Vienkārši iepriekšējai ierosinātājs tika aizvietots ar citiem.

M. K.: Tātad arī tas nav gluži pierādījums cēloņu un seku likumam, drīzāk gan tam, ka kopsakarības patiešām ir visai sarežģītas.

K. T.: Katrā ziņā. To var labi redzēt pneimokoku piemērā. Pret tiem pastāv vakcīna, kas sastāv no 7 vai 23 komponentiem – no vispār iespējamajiem 96 komponentiem. Tai mērā, kādā šī vakcīna tiek pielietota, citas šo 96 komponentu daļas, kuras vakcīnā netiek pārstrādātas, kļūst aktīvas un aizvieto tās, kuras ar vakcīnu tika dezaktivētas vai iznīcinātas. Tas attiecas uz pneimokociem un uz pirmo vakcīnu pret vēža izraisītāju – cilvēka papilomas vīrusu (HPV). Vīrusu vietā, kuri tiek iznīcināti, nāk citi, kuru līdz šim nebija.

Tātad, arvien no jauna var vērot šo aizstāšanu. Tas norāda uz to, ka baktēriju un vīrusu pasaulē mums ir darīšana ar kādu lielu ekoloģisku, smalki sabalansētu sistēmu, kurā mēs varam ik pa laikam iejaukties, taču tā neļauj mums izvest sevi no līdzsvara.

M. K.: Vai varētu teikt: kamēr mēs, manipulējot ar vakcīnām, cenšamies kaut ko sasniegt vienā vietā, mēs radām citā vietā to, kas bez mūsu iejaukšanās nebūtu radies? Vai arī citiem vārdiem: ka mēs ar savu nekompetentu iejaukšanos aizkavējam kādu pozitīvu attīstību, kas citādi būtu notikusi pati par sevi.

K. T.: Katrā ziņā tas ir pētāms jautājums.

M. K.: Vai tas tiek pētīts?

K. T.: Cik es zinu, nē. Šis fenomens tiek arvien no jauna novērots, bet to neviens īsti nesaprot, un tādēļ tas tiek praktiski ignorēts.

M. K.: Tātad, pēc Morgenšterna: „Kas nevar būt, tas būt nedrīkst”?

K. T.: Apmēram uz to pusi. Tas tiek vienkārši apiets, vai arī uz to reaģē tik primitīvi, ka saka: nu, labi, tad mēs izveidosim vakcīnu arī pret šīm jaunajām baktēriju populācijām. Piemēram, par HIB tika teikts: tā kā veco ierosinātāju vietā nākuši pneimokoki, mēs vienkārši izveidosim vakcīnu pret pneimokokiem. Pastāv gan iespēja, ka, iznīcinot pneimokokus, mēs dabūsim multirezistentus stafilokokus – MRSA,

pret kuriem tad vairs diez vai varēs tikt izstrādāta kāda iedarbīga vakcīna.

Vakcīna nekad neārstē, tā tikai novērš

M. K.: Kā lai cilvēks orientējas mūsdienu vakcīnu džungļos tā, lai neieņemtu krasu pozīciju par vai pret potēšanu? Pašlaik gandrīz jau var runāt par sava veida potēšanas māniju, jo pret ikvienu kaiti ir radīta vakcīna vai tā top. Vai vakcinēšanu var uztvert par dziedniecības metodi?

K. T.: Neviena vakcīna nekad neārstē. Tā tikai kaut ko novērš.

M. K.: Acīmredzot dziedināšana tomēr ir kaut kas cits nekā tikai slimības apspiešana vai novēršana. Vai Jūs kā pieredzējis bērnu ārsts antroposofiskajā klīnikā nevarētu pastāstīt, ko antroposofija saka par vakcīnām?

K. T.: Ja ņem vērā antroposofijas atziņu par atkārtotajām Zemes dzīvēm, tad var teikt, ka ar vakcīnām var novērst daudzas slimības šajā dzīvē, taču tādējādi tiek ietekmēts cilvēka attīstības process. Lekciju ciklā „Karmas atklāsmes” Rūdolfs Šteiners ir teicis, ka cilvēks nevar izbēgt no savas karmas. Karma vienmēr panāks savu, neskatoties ne uz ko, vai tās būtu potes vai higiēniskie pasākumi. Ja tiek iztraucēta tās darbība vienā virzienā, tā var uzņemt citu un izpausties citā formā. Šai skatījumā vakcīnas atņem cilvēkam

organiskas pašdziedināšanas iespēju, jo kā tādu var uztvert slimības.

M. K.: Bet karmiska kopsakarība taču varētu darboties arī tad, ja es, saslimis, piemēram, ar vēzi, atrodu kādu, kurš mani izārstē. Mums ir grūti novērtēt visas karmas iespējas un vispār ar prātu kaut ko izrēķināt.

K. T.: Par vakcīnām Rūdolfs Šteiners reiz izteica ļoti interesantu domu, kas skan apmēram šādi: jūs varat mierīgi potēt bērnu pret bakām, ja vēlāk kompensējat šo iejaukšanos ar spirituālu audzināšanu. Tas nozīmē, ka ar paša spirituālo darbu vai atbilstošu audzināšanu cilvēks var sasniegt tādu attīstības pakāpi, kāda citādi varētu tikt sasniegta caur slimību.

Sacietējumi ētermiesā

M. K.: Tātad varētu būt, ka manai ētermiesai ar vakcīnu tiek nodarīts „kaitējums”, kas paliek neliels vai tiek izlīdzināts, ja es ar noteiktiem spirituāliem pasākumiem ļauju sevī ienākt zināmiem garīgiem spēkiem?

K. T.: Jā, jo spirituālais darbs padarītu ētermiesu atkal pieejamu garīgai pasaulei. Turpretī, ja tā ar vakcīnām tiek sacietināta un līdz ar to tai tiek atņemta attīstības iespēja, ko tai dotu slimība, tad spirituālā audzināšana padarītu ētermiesu atkal caurspīdīgāku tam, kas nāk no likteņa, proti, no garīgās pasaules.

M. K.: Kas notiek ar ētermiesu potēšanas brīdī?

K. T.: No ārpuses vakcīnas formā tiek ievadīta sveša substance, un organisms tiek spiests uz to reaģēt. Tā organismam neļauj spert noteiktu attīstības soli īstajā laikā, atbilstoši attīstības programmai. Ja slimība ir karmiska, tad tas, ko es karmas ziņā esmu uzņēmies veikt, iestājas tajā brīdī, kurā es to varu paveikt saskaņā ar savu likteni. Savukārt ar potēm dzīvē ienāk patvaļa.

Tas nozīmē, ka kaut kādā brīdī tiek veikta pote, bet šis brīdis neatbilst tam, kurā varbūt būtu aktuāls šis, karmiski noteiktais attīstības solis. Tas var būt pagātnes noteikts vai arī tajā var slēpties kāds uzdevums nākotnes vārdā. Pote sklerotizē ētermiesu, noteiktā mērā aizkavējot likumsakarīgu garīgo spēku iedarbību uz organismu. Ar atbilstošo spirituālo audzināšanu šos sacietējumus ētermiesā var atkal izkausēt, t.i., kā jau teikts, padarīt to atkal pieejamu savam liktenim, jeb garīgās pasaules iedarbībai.

M. K.: Vai Jūs, lūdzu, nevarētu vēl nedaudz smalkāk raksturot šo ētermiesas sacietēšanu jeb sklerotizāciju? Vai tās dēļ pārstāj funkcionēt arī noteiktas vielas? Kā to var iedomāties?

K. T.: Ētermiesa jau principā ir vesela. Ēteriskajā jomā atrodas mūsu reģenerējošie un dziedinošie spēki, un, ja es tagad iejaucos tajā no ārpuses ar nedabiskām, sintētiskām vai manipulētām vielām, kas iegūtas no vīrusiem vai baktērijām, tad tās vispirms ir svešas vielas, un ētermiesai

jātiek ar tām galā. Atbilstot savai būtībai un pildot savu uzdevumu tā darīs visu, lai izvadītu šo svešo vielu no organisma; [tas nozīmē, ka tā būs spiesta novirzīt daļu savu spēku no aktuālo uzdevumu pildīšanas augošā organismā.

M. K.: Kā attiecībā uz ētermiesu atšķiras vakcīnas un tabletes pret galvassāpēm ietekme?

K. T.: Tas ir labs jautājums. Vispirms abas ir svešas vielas. Tabletei pret galvassāpēm gan vairāk ir minerāls raksturs. Tā sastāv no minerālām, nedzīvām vielām. Turpretī vakcīnas un īpaši t.s. dzīvās vakcīnas ir, kā var redzēt pēc to nosaukuma, dzīvas. Kad tās tiek ievadītas organismā, tas ir spiests ar tām nodarboties vairāk un ilgāk. Tādēļ tieši attiecībā uz dzīvajām vakcīnām būtu derīgi zināt, ko organisms ar tām dara ilgāka laika gaitā, kā arī to, ko īsti šīs vielas paveic dotajā inkarnācijā.

Es domāju, ka ar dzīvajām vakcīnām tiek ielikts pamats kaut kam, kas daudz ilgāk noslogo organismu un ietekmē tā reakciju, nekā ieņemot jebkādu minerālu substanci. Turklāt šīm vakcīnām ir lielākoties dzīvniecisks raksturs, t.i., tām piemīt pašām sava vitalitāte un savs raksturs, kas cilvēka organismam dabiski ir svešāks, nekā var būt jebkāds minerāls.

M. K.: Ja padomā par dzīvības attīstības pakāpēm evolūcijas gaitā, tātad par minerālo, augu (ieskaitot ēterisko), kā arī dzīvniecisko un cilvēcisko (ieskaitot astrālo) pakāpi, tad potējot tādā veidā, kā tas tiek praktizēts, neapbrīnināmi

sajaucas ēteriskais, cilvēciskais un dzīvnieciskais. Vai tas ir kaut cik izpētīts?

K. T.: Tas ir gaužām maz izpētīts.

M. K.: Apbrīnojami! Tas skan nedaudz pēc tādas vientiesīgas eksperimentēšanas ar cilvēku, nevis pēc nopietnas zinātnes, lai arī vakcīnu pētniecību grib par tādu uzskatīta.

Virspusēja saskarsme ar pasauli

K. T.: Šai kontekstā man šķiet svarīgs vēl viens aspekts. Agrāk bija vēl iekšķīgās vakcīnas, bet šodien mēs ievadām visas vakcīnas vienīgi ar injekcijām, līdz ar to tās nokļūst organismā nedabiskā ceļā. Ar dziļām injekcijām nevar tikt rosināta mūsu skaidrošanās ar pasauli.

M. K.: Vai Jūs ar to domājat, ka tad, kad mēs dzīvē nonākam saskarsmē ar pasauli, tas notiek dabiski, savukārt ar injekcijām šī saskarsme tiek provocēta mākslīgi?

K. T.: Tieši tā. Dabiskā kārtā es taču saskaros ar ārpasauli caur paša virsmu. Tā var būt kādas maņas virsma, āda vai kuņģa un zarnu trakts, arī elpošanas sistēma. Vienmēr runa ir par virsmām. Un satikšanās ar pasauli var notikt arī garīgajā sfērā. Ja man, piemēram, ir darīšana ar otra cilvēka reakciju un pretreakciju, tad, teiksim, viņa holēriskā temperamenta izvirdums ietekmē manus ķermeniski dvēseliskos procesus, teiksim, sirds frekvenci un daudz ko citu. Tas viss pieder pie dabiskas skaidrošanās ar manu

pasauli, kurai ir cita kvalitāte nekā mākslīgai, ar injekciju izraisītai.

M. K.: Šai sakarā man šķiet īpaši interesanta garīga virsma. Kad, piemēram, bērns saslimst, tas liek sarosīties visai viņa sociālai videi: vecākiem, ģimenes locekļiem, bērnudārzam vai skolai, un tas viss atkrīt, ja es potēju, vai ne?

K. T.: Jā, šīs sociālās attiecības ir sevišķi svarīgas smago slimību gadījumos. Vispirms slimībai ir individuāla nozīme, proti, tai ziņā, ka to kāds organisms piedzīvo – tas ir augstākā mērā individuāls darbs! Taču šim procesam ir arī sociāli nozīmīga puse. Iesaistot tajā sociālo vidi, tajā tiek izraisīti tādi notikumi, kādi citādi nebūtu notikuši.

M. K.: Ja es kā bērns kādas slimības laikā tieku labi kopts un aprūpēts, tas var ļoti stiprināt manu uzticēšanos. Uzticēšanos sev pašam, jo es šo slimību esmu pārvarējis, un tāpat uzticēšanos tēvam, mātei un visiem procesa dalībniekiem. Es uzskatu šo pievēršanās iespēju bērnam par ārkārtīgi svarīgu faktoru laikā, kad tā arvien vairāk tiek aizstāta ar dažādām programmām.

K. T.: Sakarā ar potēm tas patiešām ir ārkārtīgi svarīgs aspekts, kas būtu jāpārrunā.

Ar potēm tiek bloķēta pieeja garīgai pasaulei

Šajā vietā es gribētu minēt divus citātus no Rūdolda Šteintera lekcijām, kurus es lūdzu Jūs komentēt. Viņš,

piemēram, saka:

„Ir vēl kaut kas, kam nākotnē būs liela nozīme: cilvēki atklās noslēpumus, iegūs līdzekļus, ar kuriem viņi varēs diriģēt attiecības, saistītas ar slimību procesiem, arī ar vairošanās procesiem, ievirzīt tos noteiktā veidā. (...) Materiālistiskā laikmetā zināmas aprindas grib paralizēt jebkādu cilvēces spirituālo attīstību, padarīt to neiespējamu; novest cilvēkus tik tālu, ka viņi sava temperamenta, sava rakstura dēļ noraidīs visu spirituālo, uzskatīs to par blēņām.”

Šāda tendence tiks arvien vairāk padziļināta; šodien tā jau ir vērojama atsevišķos cilvēkos. Cilvēkos tiks radīta nosliece uzskatīt visu spirituālo, garīgo par muļķībām, par neprātu! To mēģinās sasniegt izgudrojot atbilstošas vakcīnas. Tāpat kā savā laikā tika atklāti noteikti līdzekļi aizsardzībai pret slimībām, tā tiks atklātas arī vakcīnas, kuras tā ietekmēs cilvēka miesu, ka tā nesniegs dvēselei iespēju sekot savām spirituālām nosliecēm. Cilvēki tiks potēti pret tieksmi uztvert garīgās idejas, katrā ziņā pēc tā tieksies. Tiks mēģināts atrast vakcīnas, no kurām cilvēks jau bērnībā pazaudēs jebkādu tieksmi pēc garīgās dzīves.” (*GA 178/06.11.1917/S. 89 f*)

Un citā vietā R. Šteiners saka sekojošo:

„Tiks atrasts līdzeklis, kāds materiālais līdzeklis, ar kuru cilvēku noteiktā vecumā var sapotēt, un tad, pateicoties šai

potei, viņš attīstīs savus talantus. Šāda tendence pastāv. Tā atrodas tiešā arimaniskās attīstības virzienā: ne vairs dibināt skolas, lai bērņus mācītu, bet gan potēt viņiem zināmas vielas. To jau var... Taču tādējādi cilvēks tiks pataisīts par automātu. Šādā veidā tiktu ārkārtīgi paātrināts tas process, kas citādi būtu sasniedzams ar domāšanu, ar audzināšanu, kuras mērķis būtu attīstīt domāšanu. Pastāv substances, ar kurām var panākt, ka cilvēks, kuram tās tiek iepotētas, teiksim, 7 gadu vecumā, mierīgi varētu iztikt bez pamatskolas izglītības; proti, viņš kļūtu par domas ražojošu automātu. Viņš būtu ārkārtīgi gudrs, taču viņam par to nebūtu nekādas apziņas. Tā, lūk, darbotos šāda gudrība. Bet cik daudzi jau šodien nepiešķir nekādu nozīmi tam, vai cilvēkam ir kāda iekšēja dzīve vai nav, ka tik viņš ārēji rosās un kaut ko dara! (...) Šāda attieksme pret dzīvi izplatās arvien vairāk, un, galu galā, kas šādam cilvēkam varētu būt pievilcīgāks, kā atrast poti tā vietā, lai gadiem ilgi nomocītos ar bērna audzināšanu un izglītošanu! Ar šādu poti tiktu sasniegts tas, ka ētermiesas saikne ar fizisko miesu kļūtu vaļīgāka, bet, tikko ētermiesa kļūst vaļīgāka, tūlīt sākas ārkārtīgi dzīva spēle starp universu un ēterisko miesu, un cilvēks kļūst par automātu. [Lai tas nenotiktu], fiziskai miesai šeit uz Zemes jātiek izaudzinātai ar garīgo gribu.”(GA 205/03.07.1921/1967/S. 131) Tas izklausās diezgan dīvaini, gandrīz vai kā fragments no Hakslija romāna „Skaistā jaunā pasaule” (Huxley, *Schöne neue Welt*). Vai tas varētu nozīmēt, ka ar arvien lielāku pošu skaitu arvien

vairāk tiek iedragāta mūsu individuālā izšķiršanās spēja jeb mūsu garīgā identitāte?

K. T.: Es esmu ilgi domājis par šo citātu un varu tikai sākotnēji noformulēt savas domas par to. Par arimanisku izglītību var uzskatīt tādu, kas ir stipri orientēta tikai uz materiālo pasauli. Šāda orientācija arī audzināšanas jomā vedīs pie tā, ka bērns arvien vairāk tiks aplūkots ļoti vienkārša cēloņu un seku principa gaismā, piemēram, viņš tiks pēc iespējas agrāk konfrontēts ar kompjūteru, ar elektroniku, kas jau pašlaik lielā mērā nosaka mūsu dzīvi. Tā būtu ļoti materiāla, tieša prasība audzināšanai, ļoti materiālistiski orientēta audzināšanas forma.

Šādas izglītības kontekstā būs arvien mazāk iespējams attīstīt fantāziju, fleksibilitāti, apgūt māksliniecisku pasaules redzējumu. Līdz ar to arī viss ēteriskās miesas dzīvīgums tiks paralizēts, pārvērsts par abstraktām formulām – tātad, radošā procesa vietā priekšplānā tiks izvirzīta vienkārša produktivitāte. Arī slimības tiks aplūkotas tikai no ārpuses. Kurš saslimst, ir upuris un slimības izraisītājs – kāds svešs elements, kas jāizraida vai jāiznīcina. Tādējādi slimība tiks aplūkota kā kaut kas tāds, kas piemeklē cilvēku tikai no ārpuses.

M. K.: Šāda uzskata pamatā atkal ir ļoti mehānisks cilvēka tēls.

K. T.: Tieši tā, saslimušais vienmēr ir tikai upuris. Šādi

slimības problemātika tiek reducēta tikai uz kauzalitāti un nemaz netiek ņemtas vērā tās dziļākās, patiesās dimensijas.

Nevakcinēti bērni nav slimīgāki par potētajiem

M. K.: Kāda ir Jūsu pieredze ar vakcinētiem un nevakcinētiem bērniem? Ko var paveikt vakcinēšana un kādas sekas var izraisīt nevakcinēšana?

K. T.: Bērni, kuri nav vakcinēti, pavisam droši nav slimīgāki.

M. K.: Bieži nākas dzirdēt par bezatbildīgiem vecākiem, kuri neļauj potēt savus bērnus. Katrā ziņā pastāv pētījumi, kas parāda, ka agri sapotētiem bērniem biežāk ir nepieciešama ārsta palīdzība, nekā nepotētiem. Vai Jūs varat to apstiprināt?

K. T.: Te ir jābūt piesardzīgiem un jāskatās, ko var vērot pie bērniem, kuri ir saņēmuši visas potes. Pēc savas pieredzes es varu teikt, ka potētie bērni biežāk cieš no „banālām” slimībām, nekā tie, kuri netika nemaz vai gandrīz nemaz potēti. Ir vesela virkne pētījumu, kas dokumentē šo fenomenu arī uz daudz bērnu ģimeņu piemēra. Arī t.s. PARSIFAL pētījumu var interpretēt šajā ziņā. Te tika salīdzināts antroposofiski orientēts dzīvesveids ar konvencionālo, un rezultāts bija tāds, ka maz vakcīnu, maz antibiotiku, maz temperatūru pazeminošu līdzekļu nepārprotami rada mazāku alerģijas risku. Tā kā nekādā gadījumā nevar teikt, ka vakcinēšana visu populāciju padara veselāku.

Ir vēl viens liels Alboniko (Šveice) un līdzstrādnieku pētījums, kurā piedalījās 300 pieaugušu cilvēku. Vienā grupā tika ārstēta kāda slimība, otrā – vēzis. Salīdzinot anamnēzes, varēja redzēt, ka saslimušie ar karcinomu bērnībā bija samērā veselīgi – viņi ir cītīgi potēti, nav piedzīvojuši augstu temperatūru un nav nemaz vai gandrīz nemaz slimojuši ar bērnu slimībām. Secinājums šajā gadījumā bija tāds, ka bērnībā izslimotās bērnu slimības var noturīgi un pozitīvi ietekmēt cilvēka veselību.

M. K.: Vai pētījumos tiek iekļauts arī jautājums par garīgo attīstību?

K. T.: Es nezinu nevienu pētījumu, kas pētītu arī garīgo vai sociālo spēju attīstību, taču es personīgi domāju, ka bērnībā piedzīvotās slimības padara cilvēku dvēseliski garīgi uztverīgāku, nekā viņš būtu, ja slimības tiktu apspiestas. Katrā ziņā es domāju, ka vakcinēšana var ietekmēt garīgo attīstību.

M. K.: Droši vien ir grūti pierādīt, ka vakcinēšana var būt par UDHS sindroma cēloni, bet to nevar arī izslēgt, vai ne?

K. T.: Pareizi, bet es principā nedomāju, ka pastāv mono-kauzālas attiecības. UDHS gadījumos nevar vainot tikai vakcīnas, taču tās pavisam droši ir viens no daudziem faktoriem, kas visi kopā noved pie šīs parādības. Šeit ir jāformulē piesardzīgi.

Alumīnija hidroksīds

Ir vēl viens punkts, kas ir jāmin pie tēmas „Vakcinēšana un garīgā jeb neironālā attīstība”. Pastāv visnotaļ pamatotas aizdomas, ka vakcīnu sastāvā esošais alumīnija hidroksīds aizkavē nervu nobriešanu.

M. K.: Vai Jūs varētu, lūdzu, īsi paskaidrot, kas ir alumīnija hidroksīds un kādēļ tas vajadzīgs vakcīnās?

K. T.: Visas vakcīnas satur alumīnija hidroksīdu, lai pote aktīvā viela netiktu atbrīvota par strauju.

M. K.: Vai tas ir nepieciešams?

K. T.: Tas ir jautājums, katrā ziņā tas tur ir, turklāt tādā mērā, ka jau vienā potē tā daudzums pārsniedz devu, kuru var neuzskatīt par bīstamu.

M. K.: Tas nozīmē, ka ar vienu poti es saņemu alumīnija hidroksīda devu, kas pārsniedz noteiktu limitu?

K. T.: Tieši tā. Viena pote pārsniedz kādas amerikāņu organizācijas noteikto alumīnija hidroksīda normu cilvēka organismā.

M. K.: Ko dara alumīnija hidroksīds?

K. T.: No eksperimentiem ar dzīvniekiem par šo vielu ir zināms, ka tā nomāc vai vismaz traucē nervu nobriešanu - mielīna apvalki attīstās sliktāk. Tādējādi tiek traucēta nervu darbība vai to attīstība. Šajā kontekstā rodas jautājums, vai tādas neurodeģeneratīvās slimības kā izkaisītā skleroze,

Alcheimera slimība, autisms vai arī daļējs produktivitātes traucējums, arī UDHS, nav attiecināmas uz šo cēloni.

M. K.: Vai ir kādi pētījumi šai virzienā?

K. T.: Nav neviena, kuru tas patiešām interesētu. Tie, kuriem par to ir interese, nevar veikt šos pētījumus, jo viņu ir ļoti maz, un viņiem pretī stāv milzīga lobiju armija, kas prot to nepieļaut.

M. K.: Runājot par potēm, nāk klajā patiešām negaidīti fenomeni. Es gan līdz šim naivi ticēju, ka viss ir pamatīgi izpētīts. Tā jau tam īstenībā vajadzētu būt.

K. T.: Jums taisnība un pirmām kārtām tādēļ, ka tās ir procedūras, kuras tik ļoti nosaka bērnu attīstību, ka būtu svarīgi parādīt vecākiem, kādu atbildību viņi šai ziņā uzņemas par saviem bērniem.

Personīgā atbildība

M. K.: Ko Jūs sakāt vecākiem, kuri atnāk pie Jums un saka: Es nezinu, vai man jāpotē bērns vai nē? Ko Jūs viņiem iesakāt?

K. T.: Es viņiem neko neiesaku. Es mēģinu nonākt ar viņiem pie sarunas. Tieši šodien pie manis bija viena māte ar nepilnus četrus mēnešus vecu zīdaiņu un gribēja, lai viņas bērns saņemtu pieckāršo poti. Viņa esot ilgi domājusi un nonākusi pie secinājuma, ka grib, lai bērns saņem poti. Es viņai teicu, ka tas ir labi, ka viņa ir pārdomājusi šo

jautājumu, bet rosināju viņu aplūkot lietu vēl no viena redzespunkta, kas viņai varbūt nav zināms, proti, no potēšanas laika redzespunkta. Tad es viņai pastāstīju par alumīnija hidroksīdu un minēju, ka nav drošu pierādījumu, ka šī viela neietekmē optimālu nervu attīstību – drīzāk tieši pretēji. Pēc tam viņa izlēma pagaidīt ar poti, kamēr bērns kļūs vecāks par vienu gadu.

Bet tas bija viņas pašas lēmums. Es neesmu devis viņai padomu gaidīt, es tikai izskaidroju kopsakarības, un pēc tam viņa ir nolēma pagaidīt. Manuprāt, tā ir laba konsultācijas forma: mazāk padomu, vairāk skaidrojumu, pēc tam pilnībā respektējot pašu vecāku lēmumu, lai kāds tas būtu.

Viena cita māte noteikti gribēja, lai viņas bērns saņemtu potes pret masalām, cūciņām un masaliņām. Es viņai teicu, ka masaliņas bērnam nav sevišķi bīstamas. Tās drīzāk varētu apdraudēt sievieti pirmajā grūtniecības trimestrī.

Māte to nezināja. Arī cūciņas nav bīstamas. Noteiktos apstākļos varētu pastāvēt nepieciešamība pēc masalu potes, taču vecumā no 1 līdz 12-13 gadiem risks no potes un no slimības ir apmēram vienādi liels. Katrā ziņā potes slēpj sevī zināmu risku.

M. K.: Cik liels tas ir?

K. T.: Tas nav zināms, taču ir arī nāves gadījumi no vakcīnām.

M. K.: Bet bieži var dzirdēt, ka šādos gadījumos nevar konstatēt tiešu kopsakarību.

K. T.: Tā tiek teikts, bet paši ārsti, protams, zina, ka tāda kopsakarība pastāv.

Tātad, kad es minētai mātei paskaidroju šīs kopsakarības, viņa atbildēja, ka viņai tomēr esot bail no masalām un tādēļ viņa gribētu, lai bērns saņem šo poti. Tas arī ir labi, un es nekad nemēģinātu viņu ietekmēt. Es viņai izstāstīju situāciju, cik vien labi varēju, un viņa ir pieņēmusi savu lēmumu, par kuru viņa ir uzņēmusies atbildību. Es šo lēmumu, protams, akceptēju. Kā ārsts es varu piedalīties šī lēmuma īstenošanā tieši tādēļ, ka tas nebija mans lēmums, mana izšķiršanās un līdz ar to mana atbildība.

M. K.: Politikā gan ir vērojamas citas tendences. Vai valsts nelemj par daudz atsevišķu pilsoņu vietā? Vai tam tā jābūt arī attiecībā uz veselību?

K. T.: Tieši attiecībā uz vakcīnām pastāv liela vēlēšanās izslēgt iespēju cilvēkiem pašiem izšķirties. Sevišķi tas attiecas uz masalu poti, un tam nav nekā kopīga ar veselību, bet gan šai vēlmei ir tīri politisks raksturs. Vācija, piemēram, ir uzņēmusies pienākumu piedalīties Pasaules veselības organizācijas (PVO) programmā par pilnīgu masalu iznīdēšanu, taču tai ir pārāk zemi potēšanas rādītāji. Tādēļ tiek izmantota katra iespēja iedzīt cilvēkiem bailes, lai viņi skrietu potēties.

Vakcīna pret dzemdes kakla vēzi

M. K.: Kā tad ir ar šo vakcīnu pret dzemdes kakla vēzi? Ir bijuši daži nāves gadījumi. Ja pavēro vecuma grupu, kurai šī vakcīna tiek ieteikta, var nonākt pie secinājuma, ka šajā laikā šī slimība gandrīz nemēdz parādīties. Vai tas ir līdzīgs business, kā ar masalām?

K. T.: Tas ir ļoti garš stāsts – Jums ir pilnīga taisnība. Šeit parādās viena no tumšākajām un aizdomīgākajām mūsdienu vakcīnu politikas nodaļām, kas vairs nemaz neorientējas pēc veselības jautājumiem. Nav veikts neviens pētījums ar vecuma grupu, kurai vakcīna tiek ieteikta, proti, meitenēm vecumā no 12 līdz 17 gadiem. Bija viena vecāku sieviešu grupa, kas tika pārbaudīta uz placebo (šķietamu poti), taču tagad tās visas arī ir sapotētas. Līdz ar to ir aprakta iespēja izpētīt, kas notiek ar tiem, kuri nav saņēmuši poti. Savukārt ātrums, ar kuru Pastāvīgā pošu komisija ir laidusi šo vakcīnu tirgū ar saviem ieteikumiem, runā pret jebkādiem nopietna un atbildīga veselības pasākuma kritērijiem. Pašlaik viņi jau taisās atsaukt savus ieteikumus.

M. K.: Vai Jūs varētu noformulēt dažus pamatjautājumus, kuri Jums šķiet svarīgi sakarā ar šo tēmu?

K. T.: Pirmais būtu jau skartais ētiski morālais jautājums, kas attiecas uz indivīda tiesībām uz pašnoteikšanos. Un otrs ir juridiska rakstura, proti, kurš nes atbildību par vakcīnu nodarīto kaitējumu?

Mums jau reiz bija obligātā baku vakcīna. Tā ir sen atcelta tādēļ, ka prasības pēc atlīdzinājuma par nodarīto kaitējumu

sastādīja pārāk lielas summas, tā kā drīz vien tās vairs nebija iespējams izmaksāt. Pēc tam obligātā vakcinēšana tika atcelta. Tagad grib atgriezties pie šīs prakses attiecībā uz masalām, bet, kā jau teikts, tas ir gluži politisks jautājums.

M. K.: Vai Jūs varētu, ņemot to visu vērā, izdarīt kopsavilkumu un iezīmēt nākotnes perspektīvu attiecībā uz šo problēmu?

K. T.: Propagandētā vakcīnu politika bez šaubām tik dziļi iejaucas bērna attīstībā, ka ilgstošas šīs iejaukšanās sekas nav novērtējamas. Tādēļ nav cita ceļa, kā pārrunāt ar vecākiem šīs kopsakarības, apelējot pie viņu pašnoteikšanās un atbildības. Te der uz mirkli, tā teikt, novilkt balto virsvalku, lai ar savu ārsta autoritāti pārāk neietekmētu vecāku lēmumu. Šeit svarīgs ir tieši pretējais: nav jādara to, ko ārsts saka, bet gan to, ko cilvēks pats var izlemt uz savu zināšanu un sirdsapziņas pamata. Tas katram individuālam būtu jāizlemj pašam, un ārstam būtu jāatbalsta viņa lēmums. Līdz ar to notiek novēršanās no ārsta autoritātes. Viņš kļūst drīzāk par līdztiesīgu dialoga partneri vakcinēšanas jautājumos. Ārsts var tikai palīdzēt apgaismot kopsakarības – kas jau pats par sevi ir pietiekami grūti –, un viņam pilnā mērā jāiesaista vecāki visu iespējamo problēmu risināšanā. Viņš nevar no tā izvairīties uzvelkot balto virsvalku.

M. K.: Vai pastāv vakcinēšanas alternatīvas, lai izsargātos no slimībām?

K. T.: Es nedomāju, ka pastāv kāda „zaļā” vai „lilā” vakcinēšanas programma. Var tikai kopīgi meklēt risinājumu katrā atsevišķā gadījumā.

Man personīgi vienmēr izšķirīgs bija jautājums, kādēļ radusies noteikta slimība un vai tā nav saistīta ar noteikta bērna likteņa problemātiku. Tātad: kādēļ cilvēks saslimst ar vienu vai otru slimību – vienalga, vai tās ir masalas vai leukēmija. Manuprāt, tas ir izšķirošais jautājums, kas ārstam sev ir jāuzdod pirms jebkādas terapijas sākšanas.